

Sygn. akt VIII U 461/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2014 r. w Gliwicach

sprawy M. B. (B.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o odsetki

na skutek odwołania M. B. (B.)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 4 lutego 2014 r. **nr** I - (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję częściowo w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej M. B. prawo do odsetek ustawowych od kwot renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za następujące okresy:

a) od kwot renty należnej za okres od 1 września 2011 roku do 31 lipca 2013 roku - od dnia 26 lipca 2013 roku do daty wykonania decyzji z 10 stycznia 2014 roku;

b) od kwot renty należnej za okres od 1 sierpnia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku – od dnia 26 każdego miesiąca do daty wykonania decyzji z 10 stycznia 2014 roku;

2. w pozostałej części oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 461/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) odmówił M. B. przyznania wypłaty odsetek w związku z decyzją wykonującą prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 października 2013r., sygn. akt VIII U 285/12 przyznającą odwołującej prawo do renty z tytułu całkowitej

niezdolności do pracy za okres od dnia 1 września 2011r. W uzasadnieniu ZUS wskazał, iż decyzję o przyznaniu prawa do świadczenia z dnia 10 stycznia 2014r. wydał z zachowaniem 30-dniowego terminu od daty wpływu wyjaśnienia ostatniej okolicznością, którą było zdaniem ZUS, pismo PUP z dnia 2 stycznia 2014r.

Odwołanie od decyzji odmawiającej prawa do odsetek wniosła ubezpieczona, domagając się przyznania prawa do odsetek ustawowych zgodnie z treścią ww. wyroku SO w Gliwicach tj. od dnia 1 września 2011r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powołała się na stanowisko wyrażone przez TK w wyroku z dnia 11 września 2007r. (P 11/07) oraz na orzecznictwo Sądów Apelacyjnych w kwestii odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji. Nadto podniósł, iż Sąd Okręgowy w Gliwicach wydając wyrok, nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona M. B. od 13 stycznia 2002r. była uprawniona do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, a od 1 marca 2004r. do 31 marca 2007r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 21 września 2011r. ubezpieczona złożyła wniosek o rentę. W wyniku jego rozpatrzenia, organ rentowy na podstawie orzeczeń lekarza orzecznika ZUS i następnie komisji lekarskiej ZUS uznających ubezpieczoną za całkowicie niezdolną do pracy od dnia 5 maja 2011r., wydał decyzję odmawiającą ubezpieczonej prawa do spornego świadczenia.

W wyniku złożonego przez M. B. odwołania od decyzji, sprawa toczyła się przed Sądem Okręgowym w Gliwicach pod sygn. akt VIII U 285/12. W toku postępowania Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego onkologa S. S. (1) z dnia 23 października 2013r. i opinii biegłego chirurga onkologa Z. K. z dnia 24 kwietnia 2013r., iż ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy od 1 września 2011r. na stałe, a niezdolność ta powstała przed 18 kwietnia 2009r. i wynikała z powikłań po zabiegu usunięcia macicy i brachyterapii w 2001 roku oraz ze wznowy choroby nowotworowej. Trwała niezdolność do pracy była związana z istnieniem nowotworu nieoperacyjnego i nie poddającego się radiochemioterapii, a także z brakiem możliwości zacewnikowania moczowodu, co wywołało ubezpieczonej tępe bóle okolicy lędźwiowej kręgosłupa oraz rwę kulszową. W sprawie sporządzono opinie (...) różnych biegłych, przy czym Sąd nie uwzględnił opinii biegłego B. P., który zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego i uznał za datę powstania niezdolności do pracy – 5 maja 2011r., tj. datę wykonania USG, pomijając wcześniejszy stan ubezpieczonej. W ocenie Sądu opinie kolejnych dwóch biegłych - S. S. i Z. K. były bardziej szczegółowe i lepiej umotywowane, przedstawiały rozumowanie biegłych w sposób poddający się kontroli Sądu. Biegli S. S. i Z. K. zwrócili uwagę na ciągłość dolegliwości bólowych ubezpieczonej ze strony kręgosłupa i układu moczowego, które w ich ocenie były objawem choroby nowotworowej, mimo niezakwalifikowania ich jako takich. Podkreślili, iż niestwierdzenie w październiku 2009 roku w czasie operacji guza u ubezpieczonej, nie przesądzało o braku niezdolności do pracy w tym okresie, z uwagi, iż zdarzają się sytuacje niezauważenia guza w obrębie miednicy małej, zwłaszcza jeśli jest to obszar zmieniony, a u M. B. był to obszar zmieniony na skutek licznych zrostów pooperacyjnych i zmian popromiennych. Sąd zwrócił uwagę, iż biegły Z. K. ma doświadczenie chirurga onkologicznego i jego stanowisko było poparte tym doświadczeniem.

Opinię biegłego chirurga onkologa Z. K. doręczono organowi rentowemu 29 maja 2013r.

Sąd Okręgowy dnia 30 października 2013r. wydał wyrok zmieniający zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do spornego świadczenia od 1 września 2011r. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony organowi rentowemu dnia 6 grudnia 2013r.

W dniu 31 grudnia 2013r. ZUS O/Z. zwrócił się do Powiatowego Urzędu Pracy o udzielenie informacji o pobieranych przez ubezpieczoną zasiłkach dla bezrobotnych, którą to okoliczność uznano za ostatnią niezbędną do wyjaśnienia przed wydaniem decyzji. Informacja z PUP wpłynęła do ZUS 8 stycznia 2014r. Z dniem 10 stycznia 2014r. w wykonaniu

prawomocnego wyroku ZUS wydał decyzję przyznającą ubezpieczonej prawo do renty, ustalając stały termin płatności – 25 dnia każdego miesiąca.

W wyniku rozpoznania wniosku M. B. z dnia 24 stycznia 2014r. o wypłatę odsetek od przyznanej powyższą decyzją renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, organ rentowy decyzją z dnia 4 lutego 2014r. odmówił ubezpieczonej naliczenia i wypłaty odsetek za zwłokę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów z akt rentowych oraz na podstawie akt sprawy o sygn. VIII U 285/12.

Powyższe dowody nie budziły wątpliwości Sądu i zostały w całości przyjęte za podstawę do ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej M. B. zasługuje na uwzględnienie, jedynie częściowo.

Na wstępie trzeba stwierdzić, że w stosunkach opartych na prawie ubezpieczeń społecznych, w którym należy poszukiwać podstawy roszczeń ubezpieczonej, odsetki od opóźnionego świadczenia uregulowane są – dla potrzeb tego prawa – wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się do przepisów prawa cywilnego. Świadczenia należne w tym systemie nie mają charakteru obligacyjnego, więc obowiązek zapłaty odsetek może wynikać tylko z ustawy – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2007r. II BU 18/06 (LEX nr 951500). I tak Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego, wówczas gdy nie dokona – w następstwie okoliczności za które ponosi odpowiedzialność – wypłaty świadczeń dotyczących w terminach ich przyznawania i wypłacania na co wskazuje treść art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o Systemie Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U.

z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) Przepis ten stanowi, że „jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności”.

Chodzi zatem o odsetki za zwłokę w świadczeniu, powstałą na skutek okoliczności, za które ten organ odpowiada, a nie za opóźnienie, w którym nie ma elementu winy. Tak więc stwierdzenie zawinionego błędu organu rentowego będzie w konsekwencji powodowało prawo do odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II UK 214/02, OSNAPiUS z 2004r., Nr 5, poz. 89 i z dnia 7 kwietnia 2010r. I UK 345/09 (OSNP 2011/19-20/257)).

Wprawdzie ZUS podnosi, iż Sąd wydając wyrok przyznający rentę nie orzekł o winie organu rentowego, należy jednak zgodzić się ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 marca 2011r. w sprawie I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255, LEX nr 784338, Biul.SN 2011/3/25, M.P.Pr. (...)496), zgodnie z którym brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Przechodząc do dalszych rozważań należy podkreślić, że zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.): „Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3 oraz art. 120”. Z kolei ust. 1a tej normy stanowi, iż „W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również

dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia.

Zawarte w zdaniu drugim ust. 1 art. 85 ustawy z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych określenie: "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu.

Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia może nastąpić albo wskutek dokonania przez organ rentowy błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, albo z powodu błędu w ustaleniach faktycznych, będącego następstwem naruszenia przepisów postępowania. W tym pierwszym przypadku mamy do czynienia z wydaniem przez organ rentowy decyzji niezgodnej z prawem, choć na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności faktycznych możliwe było wydanie decyzji odpowiadającej prawu. Opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia jest wówczas następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Inaczej mówiąc, jeżeli organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek (por. wyrok z dnia 9 marca 2001r.,

II UKN 402/00, OSNP 2002 nr 20, poz. 501, wyrok z dnia 7 października 2004 r.,

II UK 485/03, OSNP 2005 nr 10, poz. 147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2010r., sygn. akt III UK 20/10, lex nr 694224).

W niniejszym postępowaniu ubezpieczona domaga się odsetek od kwot renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy za okres od 1 września 2011r. do dnia zapłaty, gdyż w tej dacie spełniała ona wszystkie przesłanki uzasadniające przyznanie jej prawa do renty, organ rentowy mógł zatem wydać prawidłową decyzję, a opóźnienie w wypłacie świadczenia wynikało z błędnych ustaleń lekarza i komisji lekarskiej ZUS, za co organ rentowy ponosi odpowiedzialność.

W sprawie tej okolicznością sporną była kwestia daty powstania niezdolności ubezpieczonej do pracy. Lekarz orzecznik i komisja lekarska ZUS uznała bowiem M. B. za całkowicie niezdolną od pracy, ustalając datę powstania niezdolności na dzień 5 maja 2011r., co skutkowało wydaniem przez organ rentowy decyzji odmownej ze względu na niespełnienie przesłanki wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. W toku postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w sprawie VIII U 285/12 została stwierdzona wadliwość orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej i uznano całkowitą niezdolność do pracy ubezpieczonej na stałe, a datę jej powstania przed 18 kwietnia 2009r.

ZUS w odpowiedzi na odwołanie wskazał, że decyzja wydana została w terminie ponieważ datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności w sprawie była data wpływu do oddziału informacji z PUP dotyczącej pobierania przez ubezpieczoną

zasilków, co miało miejsce już po wpływie prawomocnego wyroku Sądu z dnia 30 października 2013r. (data wpływu do ZUS - 6 grudnia 2013r.).

Sąd nie podziela tego stanowiska. Zdaniem Sądu przepis ten stanowi, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności koniecznej do wydania decyzji uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia sądu, o ile za nieustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy. Takie stanowisko wyraził też Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 września 2007 roku sygn. P 11/07. W tym miejscu słusznym wydaje się powołanie stanowiska Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 grudnia 2006r., sygn. akt III AUa 1171/05, w którym określono, iż: „użycie słowa "również" w art. 118 ust. 1a ustawy o FUS wskazuje na fakt, iż przepis eksponuje tylko jedną z możliwości wyjaśnienia ostatniej okoliczności. Gdyby intencją ustawodawcy było automatyczne każdorazowe uznanie w przypadku wydania orzeczenia przez organ odwoławczy za datę wyjaśnienia okoliczności – daty wpływu orzeczenia do organu rentowego, słowo "również" w przepisie nie zostałyby użyte”.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie stała się zatem kwestia wyjaśnienia ostatniej okoliczności koniecznej dla ustalenia uprawnienia ubezpieczonej.

Wyjaśnienie okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w rozumieniu art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach musi być rozumiane jako dokonanie czynności mającej na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę. W sytuacji, w której przyznanie prawa do świadczenia następuje na skutek ustaleń faktycznych sądu, dla stwierdzenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie, konieczne jest wykazanie, iż w przepisany termin nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. Ocena ta musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności czy organ rentowy - w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków - poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na obowiązujące w postępowaniu przed tym organem ograniczenia dowodowe, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. wyrok z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, LEX nr 551000). Należy mieć na względzie, że w postępowaniu przed organem rentowym dowodem jest tylko to, co prawo za dowód uznaje i jako dowód dopuszcza. Takie ograniczenia nie występują natomiast w procedurze cywilnej, w której okoliczności sporne mogą być wykazywane wszelkimi dowodami. W kontekście prawa do odsetek istotne jest więc stwierdzenie czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków w konkretnym przypadku podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności faktycznych (por. wyroki z dnia 21 września 1999 r., II UKN 109/99, OSNAPiUS 2000 nr 24, poz. 903 oraz z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501).

Kwestia sporu w postępowaniu w sprawie o sygn. VIII U 285/12, dotyczyła daty powstania całkowitej niezdolności, co było kwestią, ze względów medycznych trudną do rozstrzygnięcia, z uwagi na sprzeczność stanowisk biegłych w tej materii wyrażonych w sporządzonych opiniach. W ocenie Sądu dopiero opinia biegłego Z. K., w sposób szczegółowy i kompletny, niebudzący wątpliwości, wyjaśniła sporną kwestię daty powstania niezdolności. Sąd oparł się na tej opinii, gdyż biegły będący chirurgiem onkologicznym, przychylając się do wniosków wcześniejszej opinii S. S. (3) i po analizie całości dokumentacji medycznej wskazał, iż podczas zabiegu usunięcia jajników w październiku 2009r. u ubezpieczonej, nie rozpoznano wznowy choroby nowotworowej z powodu zmienionego obszaru miednicy małej w wyniku licznych zrostów pooperacyjnych i zmian popromiennych, co jednak nie może przesądzać o nieistnieniu niezdolności w tej dacie.

W ocenie Sądu organ rentowy dysponując opinią biegłego mógł prawidłowo ocenić stan zdrowia ubezpieczonego i wyjaśnić kwestię niezdolności do pracy. Odpis opinii biegłego został doręczony organowi rentowemu 29 maja 2013r. i ta data, w ocenie Sądu, jest datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji przyznającej prawo do świadczenia. Nie było zatem przeszkód by w terminie 30 dni od powyższej daty organ rentowy wydał prawidłową decyzję, tj. do 29 czerwca 2013r.

Zgodnie § 2.ust 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych / Dz. U. Z 1999 roku, nr 12, poz. 104 / odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5.

Według ust 2. okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Zgodnie z ust 4. okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd przyznał ubezpieczonej prawo do odsetek od kwot renty należnej za okres od 1 września 2011r. do 31 lipca 2013r. - od dnia 26 lipca 2013r. do daty wykonania decyzji z dnia 10 stycznia 2014. Początkowy termin płatności odsetek Sąd ustalił na datę 26 lipca 2013r., z uwagi iż termin wypłaty świadczenia został przez ZUS ustalony na 25-tego dnia każdego miesiąca, a termin 30 dniowy do wydania decyzji mijał 29 czerwca 2013r. Odsetki, zgodnie z §4 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. wypłaca się łącznie z wypłatą opóźnionego świadczenia, w przeciwnym razie łącznie ze świadczeniem w następnym terminie jego płatności. Termin końcowy sąd ustalił na datę wydania decyzji wykonującej prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, tj. na datę 10 stycznia 2014r., gdyż z tą datą organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do renty i dokonał jej wypłaty.

Od kwot należnej renty za okres od 1 sierpnia 2013r. do 31 grudnia 2013r. (tj. okres pozostawania w zwłóce) prawo do odsetek Sąd przyznał od wskazanego przez ZUS w decyzji - stałego terminu płatności, tj. 25 dnia miesiąca, a biorąc pod uwagę przepisy wyżej powołanego rozporządzenia wypłata odsetek następuje od dnia 26 każdego miesiąca do daty wykonania decyzji z dnia 10 stycznia 2014r.

W pozostałej części Sad oddalił odwołanie ubezpieczonej, uznając iż nie jest zasadnym przyznanie prawa do odsetek w wymiarze zgłoszonym w odwołaniu, gdyż rozstrzygnięcie sprawy wymagało zasięgnięcia wiadomości specjalnych oraz pogłębionej analizy dokumentacji medycznej, a także z uwagi na fakt, iż ustalenie daty niezdolności do pracy było utrudnione, gdyż wznowa choroby nowotworowej nie została ujawniona u ubezpieczonej w 2009r., mimo przeprowadzonego zabiegu operacyjnego, co jak wyjaśnił biegły chirurg onkologii zdarza się w przypadku licznych zmian pooperacyjnych i zmian popromiennych, a taki stan miał miejsce właśnie w przypadku ubezpieczonej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji, zaś rozstrzygnięcie zawarte w punkcie drugim sentencji Sąd oparł na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Z/

1. uzasadnienie odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu
3. kal. 14 dni lub z wpływem

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek